

Sygn. akt V P 535/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

20 sierpnia 2021 roku

Sąd Rejonowy / Okręgowy w Rybniku V Wydział

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sonia Lasota-Zawisza

Protokolant: osobiście

po rozpoznaniu 20 sierpnia 2021 roku w Rybniku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. W.

przeciwko W. H.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, diety i ryczałty za noclegi

1. zasądza od pozwanego W. H. na rzecz powoda K. W. kwotę 35.772,97 zł (trzydzieści pięć tysięcy siedemset siedemdziesiąt dwa złote 97/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od następujących kwot i dat:

a) od kwoty 772,97 zł tytułem wynagrodzenia brutto za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie od kwietnia 2016 roku do kwietnia 2017 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 21 września 2017 roku,

b) od kwoty 35 000 zł (trzydzieści pięć tysięcy złotych) tytułem diet i ryczałtów za noclegi za okres od kwietnia 2016 roku do kwietnia 2017 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 21 września 2017 roku,

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

3. wyrokowi w pkt 1 co do kwoty 2090 zł (dwa tysiące dziewięćdziesiąt złotych) nadaje rygor natychmiastowej wykonalności,

4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1350 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

5. nakazuje pobranie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Rybniku) kwoty 4139,94 zł (cztery tysiące sto trzydzieści dziewięć złotych 94/100) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt V P 535/18

UZASADNIENIE

Po ostatecznym sprecyzowaniu żądania powód K. W. wniósł przeciwko pozwanemu W. H. pozew o zasądzenie na jego rzecz kwoty:

a) 4 860 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 21 września 2017 roku,

b) 43 068,05 zł tytułem diet i ryczałtów za noclegi wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 21 września 2017 roku.

Powód wskazał, że w trakcie zatrudnienia u pozwanego pracował w godzinach nadliczbowych za co nie otrzymał dodatkowego wynagrodzenia ani dni wolnych. Powód podkreślił, że w trakcie godzin nadliczbowych wykonywał czynności związane z przewozem drogowym.

Powód dodał, że pozwany nie wypłacił mu także należności z tytułu diet i ryczałtów za noclegi mimo, iż wszystkie kursy, które odbył były kursami w transporcie międzynarodowym.

Nadto, powód wniósł o zwrot kosztów procesu.

vide: k.3-7 i k.382-383

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zwrot kosztów procesu. Odnosnie roszczenia o wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych pozwany wskazał, że powód nieprecyzyjnie określił swoje żądanie. Pozwany dodał, że powód nie mógł świadczyć pracy w godzinach nadliczbowych, gdyż nie wymagał tego charakter jego pracy i intensywność zleceń otrzymywanych przez pracodawcę. Nadto, pozwany wskazał, że powód nigdy nie informował go, aby konieczne było wykonywanie pracy w godzinach nadliczbowych. Dodatkowo zaznaczył, że powód nie uprawdopodobnił swojego roszczenia o diety z tytułu podróży służbowych. Podkreślił, iż umówione świadczenia z tytułu diet były wypłacane pracownikom bezpośrednio „do rąk” na dowód czego podpisali oni stosowne oświadczenia. Pozwany zaznaczył, że powód bez uzasadnionej przyczyny odmawiał podpisania przedmiotowych oświadczeń mimo otrzymywania pieniędzy w gotówce. Pozwana dodała, że za każdy wykonany kurs pracownik otrzymywał 1 000 zł.

vide: k. 41-44

Na rozprawie 15 listopada 2018 roku powód oświadczył, iż zgadza się wyliczeniem średniego miesięcznego wynagrodzenia.

vide: k.92

Sąd ustalił co następuje:

W okresie od 20 kwietnia 2016 roku do 19 czerwca 2017 roku powód K. W. był zatrudniony u pozwanego W. H. na podstawie umów o pracę na stanowisku kierowcy. Wcześniej w okresie od 12 do 16 kwietnia 2016 powód wykonywał usługi przewozowe na rzecz pozwanego na podstawie umowy zlecenia

Dowód: akta osobowe powoda: umowa o pracę z 20.04.2016r., umowa o pracę z 20.06.2016r., świadectwo pracy z 19.06.2017r., umowa zlecenia z 12.04.2016r.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło 2090 zł.

Dowód: zaświadczenie o zarobkach z 15.10.2018r. k.49

Powód pracował głównie w transporcie międzynarodowym. Powód jeździł w obsadzie jednoosobowej. W samochodzie którym się poruszał był zamontowany tachograf. W trakcie podróży służbowych nocował w kabinie samochodu którym jechał. W czasie trwania stosunku pracy, powód pracował w równoważnym systemie czasu pracy w którym występowała możliwość przedłużenia dobowego wymiaru czasu pracy nie więcej niż do 12 godzin w miesięcznym okresie rozliczeniowym. Wypłata wynagrodzenia odbywała się w gotówce - bezpośrednio do rąk pracownika raz

w miesiącu do 15-go dnia miesiąca następnego. Listy płac pracowników w tym powoda wyszczególniały składniki wynagrodzenia takie jak: wynagrodzenie zasadnicze, urlop wypoczynkowy, dyżur, ryczałt nocny. Zbiorcze listy płac były podpisywane przez pracowników, w tym powoda przy odbiorze pieniędzy. Roczne rozliczenia PIT pracowników obejmowały informacje zgodne z listami płac.

W okresie od kwietnia 2016 roku do kwietnia 2017 roku powód odbył łącznie 35 podróży służbowych. Powód zgodnie z ustaleniami poczynionymi z pracodawcą miał otrzymywać od pozwanego świadczenie w wysokości 1000 zł netto (w gotówce) za każdy wyjazd. Stała kwota 1000 zł miała obejmować łącznie koszty tytułem diet i ryczałtów za nocleg. Pozwany nie wystawiał rozliczeń w tym list płac obejmujących dodatkowe świadczenia. Brak jest dokumentów potwierdzających kwitowanie przez powoda otrzymania od pozwanego umówionych, dodatkowych świadczeń. Biuro rachunkowe obsługujące pozwanego nie rozliczało delegacji zatrudnianych przez niego pracowników.

Zgodnie z regulacjami ustawowymi suma kwot diet i ryczałtów za noclegi w podróży służbowych należnych powodowi w okresie od kwietnia 2016 roku do kwietnia 2017 roku wynosiła 43 068,05 zł.

Powód wykonywał na rzecz pozwanego pracę w godzinach nadliczbowych. Za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie od kwietnia 2016 roku do kwietnia 2017 roku z uwzględnieniem równoważnego systemu czasu pracy i okresu rozliczeniowego 1 miesiąca, pozwany powinien zgodnie z regulacjami ustawowymi wypłacić powodowi 772,97 zł, a nie wypłacił nic. Za pracę w godzinach nadliczbowych powód nie otrzymał czasu wolnego.

Dowód: akta osobowe powoda: informacja do umowy zawartej 20.04.2016r.; karta wynagrodzeń za rok 2017 k.13, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 1.09.2017r. k.14, dokumentacja zdjęciowa k.63, wydruk wiadomości sms k.64-80, notatki powoda k. 81-89, kopie dowodów rejestracyjnych k.103 i k.222, faktury VAT i dokumenty CMR dotyczące wyjazdów powoda k.104-194, zeznania świadka G. T. k.205-205v., zeznania świadka J. P. k.205v.-206v., zeznania świadka A. M. k.206v.-207, listy płac k.211-221, kserokopie stron książki korespondencyjnej k.231-236, ksera „tarczek” k.245-247, rozliczenia roczne PIT 36, PIT B, PIT 11 za 2017 rok k.248-258, zeznania świadka Ł. D. k. 259v.260v., karty zarobkowe pracowników pozwanego za 2016 i 2017 rok k.270-271, zeznania świadka B. F. k. 272v.-273, przesłuchanie powoda k.273-275, przesłuchanie pozwanego W. H. k.284-286. opinia biegłego T. K. k.296-363v., dokumentacja księgowa w tym faktury VAT i dokumenty CMR dotyczące wyjazdów powoda,

Pismem z 9 września 2017 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty na jego rzecz kwoty 4 860 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz kwoty 30 693,60 tytułem diet za podróże służbowe. Pismo zostało odebrane przez pozwanego 13 września 2017 roku.

Dowód: wezwanie do zapłaty z 9.09.2017r. wraz z potwierdzeniem odbioru k.15-19

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci w/w dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne, wzajemnie ze sobą korelujące i rzeczowe, a także w oparciu o dowód z zeznań świadków, z przesłuchania powoda, z opinii biegłego z zakresu rachunkowości i czasu pracy kierowców T. K., a także w ograniczonym zakresie z przesłuchania pozwanego, które łącznie z dowodami z dokumentów tworzyły spójny i logiczny obraz sprawy.

Sąd nie dał wiary przesłuchaniu pozwanego w zakresie w jakim twierdził, że wypłacił powodowi dodatkowe należności tj. 1000 zł za każdy wyjazd. Twierdzenia pozwanego nie zostały potwierdzone żadnymi dowodami.

Sąd nie wziął pod uwagę dowodu z list obecności powoda, gdyż nie były one prowadzone rzetelnie tzn. w większości przypadków kiedy na liście obecności widnieją godziny pracy jak dla pracowników biurowych (8h) oraz podpis powoda, powód w rzeczywistości był w kilkudniowej zagranicznej podróży służbowej. Nadto, sam powód przyznał, że podpisywał przeważnie puste listy obecności przed wypłatą.

Sąd nie wziął pod uwagę dowodu z opinii biegłego T. K. w zakresie wyliczeń dotyczących diet z tytułu podróży służbowych powoda. Sąd nie kwestionował wyliczeń pod względem matematycznym jednakże przyjął, że odnośnie

diet i ryczałtów nie mają w sprawie zastosowania regulacje ustawowe, skoro strony uzgodniły między sobą stawkę 1000 zł za jeden kurs.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Od dnia 29.12.2016r. (data ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego w Dz. U. z 2016r., poz.2206) nie może być stosowany art.21 a ustawy o czasie pracy kierowców w zw. z art.77⁵ § 2,3 i 5 k.p. i w zw. z § 9 ust.1,2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. z 2002r., nr 236, poz.1991). Wyrok Trybunału Konstytucyjnego został ogłoszony w dniu 29.12.2016r. i wówczas objęty nim przepis stracił domniemanie zgodności z Konstytucją RP.

Po dacie wyroku Trybunału Konstytucyjnego wydane zostały liczne orzeczenia Sądu Najwyższego, w tym wyrok z dnia 21.02.2017r. w sprawie I PK 300/15. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu tego wyroku stwierdził, że należy przeanalizować, czy po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24.11.2016r. brak jest regulacji ustalających prawo do wynagrodzenia z tytułu podróży służbowej kierowcy w transporcie międzynarodowym, jak i jego wysokości, a tym samym czy istnieją podstawy do zwrotu kosztów noclegów w razie ich niezapewnienia, czy też z uwagi na pozostałe, a obowiązujące regulacje prawne, istnieje ciąg podstaw prawnych uzasadniających de facto obowiązek rekompensowania pracownikowi (kierowcy) kosztów związanych z podróżą służbową. Podkreślone przy tym zostało, że w sprawie, z racji redakcji sentencji rozstrzygnięcia „w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym”, mamy do czynienia z wyrokiem zakresowym. Jego zakres podmiotowy dotyczy kierowców, wykonujących pracę w transporcie międzynarodowym (nie dotyczy więc kierowców w transporcie krajowym). Wskazano, że w obrocie prawnym pozostały przepisy o podróży służbowej (art. 2 pkt.7 ustawy o czasie pracy kierowców, jak też art.77⁵ § 1 k.p., zgodnie z którym pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej). Poza zakresem zainteresowania pozostają kierowcy, których regulacje płacowe zostały oparte na postanowieniach układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę, bowiem wówczas nie istnieje konieczność posiłkowego stosowania przepisów powszechnie obowiązujących.

W powołanym już orzeczeniu I PK 300/15 wskazano, że występujący w przepisie art. 77⁵ k.p. zwrot „na pokrycie kosztów podróży” nie powinien być interpretowany tylko jako zwrot udokumentowanych kosztów podróży. Przede wszystkim odesłanie do przepisów rozporządzenia pozwala dostrzec, że na zwrot kosztów podróży składają się: diety, zwrot kosztów przejazdu i dojazdów, noclegów i innych wydatków, określonych przez pracodawcę odpowiednio do uzasadnionych potrzeb (§ 2 rozporządzenia). Stąd użyte przez ustawodawcę w art.77⁵ k.p. sformułowanie „na pokrycie kosztów podróży” ma szeroki kontekst i obejmuje wszelkie koszty z tym związane.

Reasumując, po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 24.11.2016 r., K 11/15, nie stosuje się art. 21a ustawy z 16.04.2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz.U. z 2012 r. poz. 1155 ze zm.), ale stosuje się art. 77⁵ § 5 k.p. w przypadku, gdy pracodawca nie uregulował zasad zwrotu należności z tytułu podróży służbowej w układzie zbiorowym pracy, regulaminie wynagradzania lub umowie o pracę (vide teza 2 wyroku Sądu Najwyższego w sprawie I PK 300/15) .

W toku postępowania ustalono, że pozwany uregulował z powodem zasady zwrotu należności z tytułu podróży służbowych. Tym samym powodowi nie przysługują w tym zakresie należności zgodnie z regulacjami ustawowymi, gdyż powoda z pozwanym łączyła niekwestowana przez żadną ze stron umowa zgodnie z którą za każdy wyjazd powodowi miało przysługiwać 1000 zł (okoliczność bezsporna). Ustalenie wysokości delegacji w ten sposób stanowiło jeden z elementów indywidualnego uregulowania stosunku pracy między stronami. Jednocześnie pozwany nie kwestionował ilości wyjazdów powoda (35). Pozwany twierdził jednak, że wypłacił powodowi umówione dodatkowe należności. Sąd zaznacza, iż strona pozwana w liście płac nie uwzględniała umówionej z powodem kwoty 1000 zł, a sam powód nie potwierdzał otrzymania dodatkowej gotówki. Nadto, biuro rachunkowe obsługujące pozwanego nie

rozliczało delegacji zatrudnianych przez niego pracowników. Brak jest jakichkolwiek dokumentów potwierdzających wypłaty powodowi kwot 1000 zł. Z kolei zeznania świadka Ł. D. nie mogą stanowić dowodu na okoliczność wypłaty bądź też nie tytułem rozliczeń za delegację powodowi. Świadek nie pamiętał jakie kwoty za jakie okresy wypłacał powodowi. Wskazywał jedynie ogólnie, że skoro dokonywał wypłat przez krótki okres gdy był spedytorem to powodowi też coś wypłacał, jednakże jego zeznania w tym zakresie są bardzo ogólnikowe i nieprecyzyjne. Świadek bardziej opierał się przypuszczeniach niż swojej pamięci. Pozostali świadkowie również nie potwierdzili, iż powód otrzymał konkretne kwoty tytułem rozliczenia delegacji. Zatem, w ocenie Sądu pozwany nie wykazał, iż umówione z powodem kwoty zostały mu rzeczywiście wypłacone, a jego zeznania w tym zakresie stanowią jedynie gołosłowne twierdzenia niepoparte żadnymi dowodami. Jednocześnie Sąd podkreśla, że to na pracodawcy spoczywa obowiązek prowadzenia właściwej dokumentacji kadrowo-płacowej oraz wykazania, że wszystkie należności z tytułu stosunku pracy zostały zapłacone. Zaniedbania w tym zakresie nie mogą wywoływać negatywnych konsekwencji dla pracownika. Ponadto, warto podkreślić, iż zgodnie z art. 94 pkt 10 k.p. pracodawca ma obowiązek wpływania na kształtowanie w zakładzie pracy zasad współżycia społecznego. Pracodawca również nie jest z przestrzegania tych zasad zwolniony, a więc pozwany powinien był prowadzić rzetelną ewidencję czasu pracy kierowców, by każdy pracownik, w tym powód, miał dostęp do przejrzystej dokumentacji swojego czasu pracy, a także by mógł prawidłowo ustalić poszczególne składniki wynagrodzenia. Z kolei okoliczność, że świadkowie widzieli, że powód otrzymywał od pozwanego pieniądze w gotówce nie świadczy o tym, że powód otrzymywał umówioną, dodatkową należność 1000 zł za wyjazd bowiem zasadą było, iż wynagrodzenie wskazane w umowie o pracę było wypłacane pracownikom, w tym powodowi w gotówce.

Sąd wskazuje też, że pracodawca mógł wprowadzić indywidualne zasady rozliczenia delegacji odrębne od ustawowych. Jednocześnie ustalona między stronami kwota nie była nieproporcjonalnie niska ani zawyżona w stosunku do stawek określonych w ustawie. Wobec tego przyjmując iż w trakcie zatrudnienia u pozwanego powód wykonał 35 kursów międzynarodowych, a strony umowy się na kwotę 1 000 zł powodowi przysługuje od pozwanego łącznie kwota 35 000 zł tytułem diet i ryczałtów za nocleg.

Co do żądania zapłaty wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, Sąd wskazuje, iż zgodnie z art. 85 § 2 k.p. wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego.

Jak stanowi przepis art. 151 § 1 zd. 1 k.p. praca wykonywana ponad obowiązujące pracownika normy czasu pracy, a także praca wykonywana ponad przedłużony dobowy wymiar czasu pracy, wynikający z obowiązującego pracownika systemu i rozkładu czasu pracy, stanowi pracę w godzinach nadliczbowych.

Zgodnie z art. 151¹ § 1 k.p. za pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz normalnego wynagrodzenia, przysługuje dodatek w wysokości:

- 1) 100% wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających: w nocy, w niedziele i święta niebędące dla pracownika dniami pracy, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy, w dniu wolnym od pracy udzielonym pracownikowi w zamian za pracę w niedzielę lub w święto, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy;
- 2) 50% wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w każdym innym dniu niż określony w pkt 1.

W myśl § 2 dodatek w wysokości określonej w § 1 pkt 1 przysługuje także za każdą godzinę pracy nadliczbowej z tytułu przekroczenia przeciętnej tygodniowej normy czasu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym, chyba że przekroczenie tej normy nastąpiło w wyniku pracy w godzinach nadliczbowych, za które pracownikowi przysługuje prawo do dodatku w wysokości określonej w § 1.

Zgodnie z § 4 w stosunku do pracowników wykonujących stale pracę poza zakładem pracy wynagrodzenie wraz z dodatkiem, o którym mowa w § 1, może być zastąpione ryczałtem, którego wysokość powinna odpowiadać przewidywanemu wymiarowi pracy w godzinach nadliczbowych.

Zgodnie z art. 151⁹ § 1 k.p. dniami wolnymi od pracy są niedziele i święta określone w przepisach o dniach wolnych od pracy.

Art. 149 § 1 k.p. nakłada na pracodawcę obowiązek prowadzenia ewidencji czasu pracy pracownika do celów prawidłowego ustalenia jego wynagrodzenia i innych świadczeń związanych z pracą oraz udostępniania tej ewidencji pracownikowi, na jego żądanie.

Zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 16.04.2004 r. o czasie pracy kierowcy do czasu pracy kierowcy zalicza się czas od rozpoczęcia do zakończenia pracy, która obejmuje wszystkie czynności związane z wykonaniem przewozu drogowego, w szczególności: prowadzenie pojazdu, załadowanie i rozładowanie oraz nadzór nad załadunkiem i wyładunkiem, czynności spedycyjne, obsługę codzienną pojazdu przyczepy, niezbędne formalności administracyjne, utrzymanie pojazdu w czystości. Takim czasem jest również czas gdy kierowca pozostaje na stanowisku pracy kierowcy w gotowości do wykonywania pracy, w szczególności podczas załadunku i rozładunku oraz podczas dyżuru.

W postępowaniu z powództwa pracownika o wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, obowiązuje ogólna reguła procesu, że powód powinien udowodnić słuszność swych twierdzeń w zakresie zgłoszonego żądania, z tą jedynie modyfikacją, iż niewywiązywanie się przez pracodawcę z obowiązku rzetelnego prowadzenia ewidencji czasu pracy, powoduje dla niego niekorzystne skutki procesowe wówczas, gdy pracownik udowodni swoje twierdzenia przy pomocy innych środków dowodowych niż dokumentacja dotycząca czasu pracy. Pracownik może powoływać wszelkie dowody na wykazanie zasadności swego roszczenia, w tym posiadające mniejszą moc dowodową niż dokumenty dotyczące czasu pracy, a więc na przykład dowody osobowe, z których prima facie (z wykorzystaniem domniemań faktycznych – art. 231 k.p.c.) może wynikać liczba przepracowanych godzin nadliczbowych (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2013 r., II PK 70/13, LEX nr 1424850).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż w niekwestionowanej przez strony pod względem prawidłowości wyliczeń opinii biegłego ustalono, że niedopłata z tytułu pracy powoda w godzinach nadliczbowych okresie od kwietnia 2016 roku do kwietnia 2017 roku wynosi 772,97 zł. Z treści opinii jednoznacznie wynika, że powód nie otrzymał wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych ani dni wolnych.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne, na podstawie przywołanych przepisów, Sąd w pkt 1a) wyroku zasądził od pozwanego W. H. na rzecz powoda K. W. kwotę 772,97 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie od kwietnia 2016 roku do kwietnia 2017 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 21 września 2017 roku, a w pkt 2 wyroku oddalił powództwo o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych w pozostałym zakresie.

W pkt 1b) wyroku Sąd na podstawie przywołanych przepisów zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 35 000 zł netto tytułem diet i ryczałtów za noclegi za okres od kwietnia 2016 roku do kwietnia 2017 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 21 września 2017 roku, a w pkt 2 wyroku oddalił powództwo o diety i ryczałty za noclegi w pozostałym zakresie.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. Jednocześnie Sąd wskazuje, że dzień zakończenia stosunku pracy jest ostatnim dniem w którym pracodawca i pracownik powinni uregulować wzajemne należności. Powód był zatrudniony u pozwanego do 19 czerwca 2017 roku, a więc już od dnia następnego po ww. dacie powód mógł domagać się odsetek ustawowych za opóźnienie. Jednakże powód wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od 21 września 2017 roku, a Sąd nie mogąc wykraczać ponad żądanie orzekł w tym zakresie zgodnie z żądaniem powoda.

Wyrokowi co do kwoty 2090 zł Sąd w pkt 3 wyroku zgodnie z art. 477² § 1 k.p.c. nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 100 kpc w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 stycznia 2018 roku o opłatach za czynności adwokackie dokonując ich stosunkowego rozdzielenia. Wynagrodzenie pełnomocników ustalone zostało na 2700zł.

Powód wygrał sprawę w 75% w związku z czym pozwany winien zapłacić na jego rzecz kwotę 1350 zł.

Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, mając na uwadze stosunkowe rozdzielenie kosztów Sąd nakazał pobrać od pozwanego kwotę 4139,94 złotych stanowiącą 75% poniesionych i nieuiszczonych kosztów sądowych, na które składają się opłata (75% x 2397 zł) oraz wynagrodzenie biegłego (75% x 3122,92 zł).